

U Z N E S E N I E

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci žalobcu **Mgr. M. B.**, bývajúceho v B., zastúpeného Mgr. P. H., advokátom so sídlom v B., proti žalovanej **Slovenskej republike – Ministerstvu spravodlivosti Slovenskej republiky** so sídlom v Bratislave, Župné námestie 13, o náhradu škody vo výške **251 890 €**, vedenej na Okresnom súde Bratislava I pod sp.zn. 17 C 161/2007, o dovolaní žalovanej proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave z 30. októbra 2012, sp.zn. 5 Co 381/2011, takto

r o z h o d o l :

Dovolanie **o d m i e t a .**

Žalovaná je povinná zaplatiť žalobcovi náhradu trov dovolacieho konania v sume 513,30 € do rúk jeho zástupcu Mgr. P. H., advokáta so sídlom v B., do troch dní.

O d ô v o d n e n i e

Okresný súd Bratislava I rozsudkom z 21. marca 2011, č.k. 17 C 161/2007-139 (v poradí druhým) uložil žalovanej povinnosť zaplatiť žalobcovi náhradu nemajetkovej ujmy vo výške 25 000 € a náhradu trov konania vo výške 6 236,36 € na účet jeho právneho zástupcu do troch dní od právoplatnosti rozsudku a vo zvyšku žalobný návrh zamietol. V odôvodnení poukázal na to, že v posudzovanej veci bolo nesporne preukázané, že uznesením Prezídia PZ Úradu boja proti korupcii z 30. júna 2004 bolo proti žalobcovi začaté trestné stíhanie pre podozrenie z trestného činu založenia, zosnovania a podporovania zločineckej skupiny a podvodu. Uznesením Okresného súdu Trenčín zo 4. júla 2004 bol žalobca vzatý do väzby, ktorá trvala od 1. júla 2004 do 5. januára 2005. Uznesením Úradu špeciálnej prokuratúry z 15. mája 2006 bolo trestné stíhanie proti žalobcovi zastavené, pretože skutok nebol trestným činom a ani nebol dôvod na postúpenie veci. Mal za to, že žalobca v konaní preukázal, že bezpochyby išlo o citelný neoprávnený zásah do jeho práva na osobnú česť, ľudskú dôstojnosť, ktorý bol značnej intenzity a mal nepriaznivé dôsledky na jeho

postavenia v spoločnosti. Podľa názoru súdu, citeľným zásahom do osobnostnej sféry žalobcu, do jeho rodinného života, s priamym dopadom na jeho najbližších bola aj skutočnosť, že žalobca sa pre väzbu nemohol zúčastniť svojej promócie a tiež svadby sestry, pričom tieto udalosti považoval v živote človeka za výnimočné. Mal za to, že sa dostatočne preukázala reakcia svedčiaca o znížení dôstojnosti a vážnosti žalobcu v spoločnosti v značnej miere, preto žalobcovi priznal aj náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch. Zníženie spoločenského postavenia žalobcu sa podľa výsledkov dokazovania prejavilo v pochybnostiach okolia o jeho bezúhonnosti, cti a charaktere a v obave zo spolupráce s ním ako advokátom. Uviedol, že trestné stíhanie žalobcu, počas ktorého bol podrobený aj väzbe, predstavovalo svojím rozsahom a intenzitou značný zásah do jeho osobnostných práv, ktorého negatívne následky pociťoval žalobca veľmi intenzívne počas priebehu celého trestného stíhania a ktoré v malej miere pretrvávajú až dodnes. Pri určení výšky nemajetkovej ujmy formou voľnej úvahy prihliadol na znenie § 17 ods. 4 zákona 514/2003 Z.z., majú oporu v zhodnotení zákonných predpokladov v súlade s ustanovením § 17 ods. 3 zákona č. 514/2003 Z.z. Vo zvyšku uplatnenej náhrady nemajetkovej ujmy súd žalobný návrh ako nedôvodný zamietol, nakoľko mal za to, že výška nemajetkovej ujmy požadovaná žalobcom v žalobnom návrhu je neprimeraná následkom, ktoré mu boli nezákonným rozhodnutím spôsobené. O trovách konania súd rozhodol v zmysle § 142 ods. 3 O.s.p.

Krajský súd v Bratislave na odvolanie oboch účastníkov konania rozsudkom z 30. októbra 2012, sp.zn. 5 Co 381/2011 napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa potvrdil. Zároveň vyslovil, že žiadny z účastníkov nemá právo na náhradu trov odvolacieho konania. Mal za to, že súd prvého stupňa správne aplikoval na daný prípad zák.č. 514/2003 Z.z., správne posudzoval zodpovednosť štátu ako zodpovednosť za škodu spôsobenú nezákonným rozhodnutím a správne interpretoval aj ust. § 6 ods. 1 tohto zákona v otázke základného práva na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím alebo nesprávnym úradným postupom v zmysle čl. 46 ods. 3 Ústavy SR. Konštatoval, že podmienkou priznania náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch je vždy – v závislosti na individuálnych okolnostiach daného prípadu – existencia závažnej ujmy. Za závažnú ujmu treba považovať ujmu, ktorú fyzická osoba vzhľadom na okolnosti, za ktorých k porušeniu práva došlo, intenzita zásahu, jeho trvanie alebo dopad a dôsledky považuje za ujmu závažnú. Rozhodujúce je však objektívne hľadisko a nie subjektívne pocity, teda to, či by predmetnú ujmu takto v danom mieste a čase vnímala aj každá iná fyzická osoba. Konštatoval, že žalobca sa dostal do väzby tesne po skončení vysokej školy, kde strávil 6 mesiacov. Nemohol sa zúčastniť na vlastnej

promócií, ani na svadbe svojej sestry, ktorá sa uskutočnila v tomto období, pričom takýto zásah do práva na česť a dôstojnosť a súkromie by za značnú ujmu považovala aj každá iná fyzická osoba v rovnakom spoločenskom postavení. Mal za to, že žalobca bol dostatočne identifikovateľný, hoci nie v tlači, ale jeho neprítomnosťou na promóciách, či rodinnej udalosti, kde sa dôvod jeho neúčasti určite rozšíril. Tento neoprávnený zásah mal značný dopad aj na ďalší jeho konkrétny život ako advokáta, keďže išlo o väzobne stíhaného právnik. Priznanie žiadnej inej formy morálneho zadosťučinenia sa mu nejavilo s ohľadom na okolnosti prípadu postačujúce, a preto priznanie náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch považoval za oprávnené. Konštatoval, že hoci na danú vec je nepoužiteľné ustanovenie § 17 ods. 3 až 5 zák.č. 514/2003 Z.z., vzhľadom na § 27b ods. 1 (prechodné ustanovenie) citovaného zákona, napriek tomu sa v celom rozsahu stotožnil so závermi súdu prvého stupňa. Priznanú výšku náhrady nemajetkovej ujmy považoval za dostatočnú na spravodlivé zmiernenie vzniknutých následkov, ktoré nemožno odčiniť obnovením pôvodného stavu. Stotožnil sa so skutkovými a právnymi závermi súdu prvého stupňa, že konaním žalovaného došlo v značnej miere k zníženiu žalobcovej dôstojnosti v spoločnosti a že teda žalobcovi vzniklo aj právo na náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch a rovnako sa stotožnil aj s priznanou výškou peňažného zadosťučinenia, a to s ohľadom na vek, postavenie navrhovateľa v spoločnosti, začínajúcu profesijnú kariéru, ktorú by ako právnik nemal začínať väzbou, polročné obmedzenie osobnej slobody, ako aj závažnosť následkov v spoločenskom uplatnení vzhľadom na profesijnú orientáciu. O náhrade trov konania rozhodol s poukazom na ustanovenie § 224 ods. 1 O.s.p. a § 142 ods. 2 O.s.p.

Proti rozsudku odvolacieho súdu podala dovolanie žalovaná. Jeho prípustnosť odôvodnila ustanovením § 237 písm. f) O.s.p., že sa jej ako účastníčke konania odňala možnosť konať pred súdom tým, že súd prvého stupňa a odvolací súd svoje rozhodnutia náležite neodôvodnili, nevysporiadali sa s podstatnou argumentáciou žalovanej, ktorá bola spôsobilá ovplyvniť výsledok sporu. Najmä namietala, že odvolací súd len stručne konštatoval opodstatnenosť nároku v prípade zákonného rozhodnutia o väzbe bez toho, aby na základe relevantnej skutkovej a právnej úvahy poskytol náležité konfrontačné stanovisko vyvracajúce zásadné tvrdenia žalovanej o neexistencii neoprávneného zásahu. Uviedla, že súdom ustálené skutočnosti nikdy neboli vypočutými svedkami preukázané. Poukázala na to, že súd prvého stupňa nevykonal dokazovanie zákonným spôsobom, nakoľko nevyhodnotil dôkazy v súvislosti s ustanovením § 132 O.s.p., dostatočne neodôvodnil svoje rozhodnutie tým, že neuviedol, akými úvahami sa pri hodnotení dôkazov spravoval a akým spôsobom

dospel k záverom uvedeným vo svojom rozsudku a odvolací súd sa týmito argumentmi vôbec nezaoberal. Mala za to, že odvolací súd konštatoval skutočnosti, ktoré neboli predmetom dokazovania (týkajúce sa neúčasti žalobcu na svadbe sestry a na promóciách) a z vykonaného dokazovania nevyplývali. Z vykonaného dokazovania nevyplývali ani žiadne skutočnosti, ktoré by čo i len naznačovali, že väzobné stíhanie žalobcu malo vôbec nejaký dopad na žalobcov pracovný život a kariéru. Aj v časti odôvodnenia nemajetkovej ujmy považoval rozhodnutie odvolacieho súdu za nedostatočné z dôvodu, že odvolací súd sa nedostatočne vysporiadal s jej námietkami uvedenými v odvolaní, čím došlo k porušeniu práva na súdnu ochranu. Navrhla, aby dovolací súd rozhodnutie odvolacieho súdu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie.

Žalobca vo svojom vyjadrení k dovolaniu uviedol, že rozhodnutie odvolacieho súdu považuje za vecne správne a navrhol, aby dovolací súd dovolanie ako neprípustné odmietol.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 10a ods. 1 O.s.p.) po zistení, že dovolanie podal včas účastník konania, zastúpený zamestnancom (§ 241 ods. 1 O.s.p.), skúmal najskôr to, či tento opravný prostriedok smeruje proti rozhodnutiu, ktoré možno napadnúť dovolaním (§ 236 a nasl. O.s.p.).

V zmysle § 236 ods. 1 O.s.p. dovolaním možno napadnúť právoplatné rozhodnutia odvolacieho súdu, pokiaľ to zákon pripúšťa.

V prejednávanej veci je dovolaním napadnutý rozsudok odvolacieho súdu.

Podľa § 238 ods. 1 O.s.p. je dovolanie prípustné proti rozsudku odvolacieho súdu, ktorým bol zmenený rozsudok súdu prvého stupňa vo veci samej. V zmysle § 238 ods. 2 O.s.p. je dovolanie prípustné tiež proti rozsudku, v ktorom sa odvolací súd odchýlil od právneho názoru dovolacieho súdu vysloveného v tejto veci.

Podľa § 238 ods. 3 O.s.p. je dovolanie prípustné tiež vtedy, ak smeruje proti potvrdzujúcemu rozsudku odvolacieho súdu, vo výroku ktorého odvolací súd vyslovil, že dovolanie je prípustné, pretože ide o rozhodnutie po právnej stránke zásadného významu alebo ak ide o potvrdenie rozsudku súdu prvého stupňa, ktorým súd prvého stupňa vo výroku vyslovil neplatnosť zmluvnej podmienky podľa § 153 ods. 3 a 4.

V danom prípade dovolaním žalovanej nie je napadnutý zmeňujúci rozsudok odvolacieho súdu, ale taký potvrdzujúci rozsudok odvolacieho súdu, vo výroku ktorého odvolací súd nevyslovil, že dovolanie proti nemu je prípustné. Dovolací súd v prejednávanej veci dosiaľ nerozhodoval, preto ani nevyslovil právny názor, ktorým by boli súdy viazané. Z týchto dôvodov dospel Najvyšší súd Slovenskej republiky k záveru, že dovolanie žalovanej nie je podľa § 238 ods. 1 až 3 O.s.p. procesne prípustné.

S prihliadnutím na zákonnú povinnosť (§ 242 ods. 1 O.s.p.) skúmať vždy, či dovolaním napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu nebolo vydané v konaní postihnutom niektorou zo závažných procesných väd vedúcich k vydaniu tzv. zmätočného rozhodnutia, ktoré zistenie by viedlo k záveru, že dovolanie je prípustné bez ohľadu na procesnú formu rozhodnutia odvolacieho súdu a spôsob jeho rozhodnutia, neobmedzil sa dovolací súd len na skúmanie prípustnosti dovolania podľa § 238 O.s.p., ale sa zaoberal aj otázkou, či konanie a rozhodnutie odvolacieho súdu nie je postihnuté niektorou z väd vymenovaných v § 237 písm. a/ až g/ O.s.p. (t.j. či v danej veci nejde o prípad nedostatku právomoci súdu, nedostatku spôsobilosti účastníka, nedostatku riadneho zastúpenia procesne nespôsobilého účastníka, o prekážku veci právoplatne rozhodnutej alebo už prv začatého konania, o prípad odňatia možnosti účastníka pred súdom konať, o prípad nedostatku návrhu na začatie konania vo veciach, ktoré možno začať len na návrh, či o prípad rozhodovania vylúčeným sudcom alebo súdom nesprávne obsadeným).

Z vymenovaných procesných väd je v dovolaní výslovne namietaná vada konania spočívajúca v tom, že žalovanej sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom v zmysle § 237 písm. f/ O.s.p. tým, že súdy nižšieho stupňa nedostatočne odôvodnili svoje rozhodnutie.

Podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky každý má právo domáhať sa zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

Podľa čl. 6 Dohovoru o ochrane ľudských práv a slobôd každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom.

Obsah práva na spravodlivý súdny proces nespočíva len v tom, že osobám nemožno brániť v uplatnení práva alebo ich diskriminovať pri jeho uplatňovaní, obsahom tohto práva je i relevantné konanie súdov a iných orgánov Slovenskej republiky. Do práva na spravodlivý súdny proces nepatrí právo účastníka konania, aby sa všeobecný súd stotožnil s jeho právnymi názormi, navrhovaním a hodnotením dôkazov (IV. ÚS 252/04).

Právo na spravodlivý súdny proces neznamená ani právo na to, aby bol účastník konania pred všeobecným súdom úspešný, teda aby bolo rozhodnuté v súlade s jeho požiadavkami a právnymi názormi (I. ÚS 50/04).

Do obsahu základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivý súdny proces podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a slobôd nepatrí ani právo účastníka konania vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenia ním navrhnutých dôkazov súdom, prípadne sa dožadovať ním navrhnutého spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov (I. ÚS 97/97), resp. toho, aby súdy preberali alebo sa riadili výkladom všeobecne záväzných predpisov, ktorý predkladá účastník konania (II. ÚS 3/97, II. ÚS 251/03).

To, že právo na riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia patrí medzi základné zásady spravodlivého súdneho procesu, vyplýva z ustálenej judikatúry ESLP. Judikatúra tohto súdu nevyžaduje, aby na každý argument strany, aj na taký, ktorý je pre rozhodnutie bezvýznamný, bola daná odpoveď v odôvodnení rozhodnutia. Ak však ide o argument, ktorý je pre rozhodnutie rozhodujúci, vyžaduje sa špecifická odpoveď práve na tento argument (Ruiz Torija c. Španielsko z 9. decembra 1994, séria A, č. 303-A, s.12, § 29, Hiro Balani c. Španielsko z 9. decembra 1994, séria A, č. 303-B, Georgiadis c. Grécko z 29. mája 1997, Higgins c. Francúzsko z 19. februára 1998).

Rovnako sa aj Ústavný súd Slovenskej republiky opakovane vyjadril k povinnosti súdov riadne odôvodniť svoje rozhodnutie (viď napr. nález III. ÚS 119/03-30). Ústavný súd vyslovil, že súčasťou obsahu základného práva na spravodlivý proces je aj právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t.j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu (IV. ÚS 115/03).

Podľa ustanovenia § 157 ods. 2 O.s.p. v odôvodnení rozsudku súd uvedie, čoho sa navrhovateľ (žalobca) domáhal a z akých dôvodov, ako sa vo veci vyjadril odporca (žalovaný), prípadne iný účastník konania, stručne, jasne a výstižne vysvetlí, ktoré skutočnosti považuje za preukázané a ktoré nie, z ktorých dôkazov vychádzal a akými úvahami sa pri hodnotení dôkazov riadil, prečo nevykonal ďalšie navrhnuté dôkazy a ako vec právne posúdil. Súd dbá na to, aby odôvodnenie rozsudku bolo presvedčivé.

Odôvodnenie rozsudku musí mať náležitosti uvedené v § 157 ods. 2 O.s.p. (§ 211 O.s.p.). Súd sa v odôvodnení svojho rozhodnutia musí vyporiadať so všetkými rozhodujúcimi skutočnosťami a jeho myšlienkový postup musí byť v odôvodnení dostatočne vysvetlený nielen s poukazom na výsledky vykonaného dokazovania a zistené rozhodujúce skutočnosti, ale tiež s poukazom na ním prijaté právne závery. Účelom odôvodnenia rozsudku je vysvetliť postup súdu a dôvody jeho rozhodnutia. Odôvodnenie rozhodnutia odvolacieho súdu musí byť zároveň aj dostatočným podkladom pre uskutočnenie prieskumu v dovolacom konaní. Ak rozsudok odvolacieho súdu neobsahuje náležitosti uvedené v § 157 ods. 2 O.s.p., je nepreskúmateľný.

Preskúmaním veci dovolací súd dospel k záveru, že rozhodnutia súdov nižších stupňov zodpovedajú vyššie uvedeným požiadavkám kladeným na odôvodnenie rozhodnutí.

Súd prvého stupňa v odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol rozhodujúci skutkový stav, primeraným spôsobom opísal priebeh konania, stanoviská procesných strán k prejednávanej veci, výsledky vykonaného dokazovania a citoval právne predpisy, ktoré aplikoval na prejednávaný prípad a z ktorých vyvodil svoje právne závery. Prijaté právne závery primerane vysvetlil. Z odôvodnenia jeho rozsudku nevyplýva jednostrannosť, ani taká aplikácia príslušných ustanovení všeobecne záväzných právnych predpisov, ktorá by bola popretím ich účelu, podstaty a zmyslu. Súd prvého stupňa s ohľadom na vykonané dokazovanie (výsluchmi svedkov Mgr. J. R., JUDr. T. H., K. S., Dr. P. B. a R. K.) mal preukázané skutočnosti súvisiace s trestným stíhaním žalobcu, jeho pobytom vo väzbe, a to, ako tieto okolnosti boli vnímané v bezprostrednom okolí žalobcu, či už v pracovnom alebo v okruhu priateľov, spolužiakov a na ich základe dospel k záveru o neoprávnenosti zásahu do osobnostnej sféry žalobcu. Pri určovaní výšky nemajetkovej ujmy vychádzal z ustanovenia § 17 ods. 3 a 4 zákona č. 4/2003 Z.z. a s prihliadnutím na výsledky vykonaného dokazovania o intenzite zásahu

do jeho osobnostných práv. Samotný fakt, že dovolateľ sa s dôvodmi uvedenými v rozsudku súdu prvého stupňa nestotožňuje, neznamená, že jeho zdôvodnenie nezodpovedá požiadavkám, ktoré na túto časť rozsudku kladie vyššie citované zákonné ustanovenie.

Najvyšší súd Slovenskej republiky po preskúmaní veci dospel k záveru, že taktiež odvolací súd v odôvodnení napadnutého rozhodnutia zrozumiteľným spôsobom uviedol dôvody, pre ktoré rozhodnutie súdu prvého stupňa potvrdil. Aj odvolací súd s ohľadom na výsledky vykonaného dokazovania pred súdom prvého stupňa považoval ujmu spôsobenú žalobcovi rozhodnutím o začatí trestného stíhania a vznesení obvinenia za ujmu závažnú a výšku náhrady za dostatočnú na spravodlivé zmiernenie následkov. Jeho rozhodnutie nemožno považovať za svojvoľné, zjavne neodôvodnené, resp. ústavne nekonformné, pretože odvolací súd sa pri výklade a aplikácii zákonných predpisov neodchýlil od znenia príslušných ustanovení a nepoprel ich účel a význam.

K uvedenej námietke dovolateľa treba dodať, že táto sa týka skôr hodnotenia dôkazov súdmi, ako nedostatkov ich odôvodnenia. Dovolací súd poukazuje na to, že nesprávne hodnotenie vykonaných dôkazov nie je uvedené medzi prípustnými dôvodmi dovolania, ktoré sú vymedzené v ustanovení § 241 ods. 1 písm. a) až c) O.s.p. Pre tento záver svedčí i ustanovenie 243a ods. 2, veda druhá O.s.p., ktoré upravuje, že dovolací súd nevykonáva dokazovanie. Súd rozhodujúci o dovolaní nepreskúmava správnosť a úplnosť skutkových zistení, a to už len z toho dôvodu, že v konaní o tomto opravnom prostriedku nie je oprávnený prehodnocovať vykonané dôkazy; na rozdiel od súdu prvého stupňa a odvolacieho súdu totiž nemá možnosť dôkazy sám vykonávať (§ 243a ods. 2 veta druhá O.s.p.). Keď najvyšší súd nemôže vykonávať dokazovanie, tak nemôže iba na základe súdnych spisov preskúmať správnosť hodnotenia dôkazov súdom, lebo si nemôže pre svoje rozhodnutie zabezpečiť rovnaké podklady a predpoklady doplnením alebo zopakovaním dokazovania, aké mal súd, ktorý dôkazy hodnotil.

Takzvaná iná vada konania je procesná vada, ktorá na rozdiel od väd taxatívne vymenovaných v § 237 O.s.p. nezakladá zmätočnosť rozhodnutia. Je právne relevantná, ak mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci. Z hľadiska dovolateľom tvrdenej existencie tzv. inej vady konania v zmysle § 241 ods. 2 písm. b/ O.s.p. (podľa obsahu dovolania) treba uviesť, že dovolací súd môže pristúpiť k posúdeniu opodstatnenosti tvrdenia o tomto

dovolacom dôvode až vtedy, keď je dovolanie z určitého zákonného dôvodu prípustné (o tento prípad ale v prejednávanej veci nejde).

Najvyšší súd Slovenskej republiky považuje vzhľadom k obsahu dovolania za potrebné uviesť aj to, že právnym posúdením veci je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav. Nesprávnym právnym posúdením veci je omyl súdu pri aplikácii práva na zistený skutkový stav. O nesprávnu aplikáciu právnych predpisov ide vtedy, ak súd nepoužil správny právny predpis, alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval, alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery. Nesprávne právne posúdenie veci je síce relevantným dôvodom, samo osebe ale prípustnosť dovolania nezakladá (nemá základ vo vade konania v zmysle § 237 O.s.p. a nespôsobuje zmätočnosť rozhodnutia). V dôsledku toho by posúdenie, či odvolací súd (ne)použil správny právny predpis a či ho (ne)správne interpretoval alebo či zo správnych skutkových záverov vyvodil (ne)správne právne závery, prichádzalo do úvahy až vtedy, keby dovolanie bolo procesne prípustné, ale o taký prípad v danej veci nejde.

Vzhľadom na uvedené možno preto zhrnúť, že v danom prípade prípustnosť dovolania nemožno vyvodiť z ustanovenia § 238 O.s.p., a iné vady konania v zmysle § 237 O.s.p. neboli dovolacím súdom zistené. Preto Najvyšší súd Slovenskej republiky dovolanie žalovanej odmietol podľa § 243b ods. 5 O.s.p. v spojení s § 218 ods. 1 písm. c/ O.s.p. ako smerujúce proti rozhodnutiu, proti ktorému nie je dovolanie prípustné. So zreteľom na odmietnutie dovolania sa nezaoberal napadnutým rozhodnutím odvolacieho súdu z hľadiska jeho vecnej správnosti.

V dovolacom konaní procesne úspešnému žalobcovi vzniklo právo na náhradu trov dovolacieho konania proti žalovanej, ktorá úspech nemala (§ 243b ods. 5 O.s.p. v spojení s § 224 ods. 1 O.s.p. a § 142 ods. 1 O.s.p.). Žalobca náhradu trov dovolacieho konania uplatnil a ich výšku vyčíslil. Dovolací súd priznal žalobcovi náhradu trov dovolacieho konania spočívajúcu v odmene advokáta za 1 úkon právnej služby, ktorú mu poskytol vypracovaním vyjadrenia k dovolaniu žalovanej (§ 14 ods. 1 písm. b/ vyhlášky č. 655/2004 Z.z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb). Základnú sadzbu tarifnej odmeny za tento úkon právnej služby určil podľa § 10 ods. 1 vyhlášky vo výške 419,94 €, čo s náhradou výdavkov za miestne telekomunikačné výdavky a miestne prepravné

vo výške jednej stotiny výpočtového základu [§ 1 ods. 3 a § 16 ods. 3 vyhlášky (t.j. 7,81 €)]
a DPH vo výške 20 % predstavuje spolu 513,30 €.

Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov
3 : 0.

P o u ě n i e : Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave 11. septembra 2013

JUDr. Vladimír Magura, v.r.
predseda senátu

Za správnosť vyhotovenia : Dagmar Falbová